

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΡΑΔΟΥ

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΠΟΛΕ

Ο ΕΝΤΓΚΑΡ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΘΑΜΜΕΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

στους γονείς μου

I

Ο δαίμονας ήταν αόρατος, αλλά εκείνος μπορούσε να τον νιώσει. Τα βράδια τρύπωνε στις ήσυχες γωνιές του ύπνου του και τον έκανε να βλέπει όνειρα τρομακτικά και συναρπαστικά μαζί. Στη διάρκεια της μέρας καθόταν στον ώμο του, όπως τα μεγάλα εξωτικά πουλιά που έχουν οι ναυτικοί, και του ψιθύριζε λόγια σκοτεινά και δυσοίωνα. Αν ο Έντγκαρ περπατούσε πλάι σ' ένα ποτάμι, ο δαίμονας του γεννούσε την παρόρμηση να πηδήξει μέσα και να χαθεί στο κρύο νερό. Αν, πάλι, συναντούσε στη βόλτα του μια μαύρη γάτα ή κάτι πιο αθώο, έναν σκαραβαίο, ας πούμε, ο δαίμονας του μιλούσε για τις περίεργες δυνάμεις που έχουν αυτά τα φαινομενικά ακίνδυνα πλάσματα, που πάντα είναι κάτι άλλο απ' ό,τι δείχνουν.

Ο Έντγκαρ ήταν δώδεκα χρονών και ήδη θεωρούσε το σκοτάδι τον πιο αγαπημένο του φίλο. Το 'χε αισθανθεί για πρώτη φορά βλέποντας τη μητέρα του να πεθαίνει από φυματίωση, μια τρομερή αρρώστια που εκείνη την εποχή «θήριζε». Μόνος, αφού ο πατέρας του είχε εγκαταλείψει την οικογένειά τους από καιρό, είχε ξενυχτήσει πολλές φορές στο προσκεφάλι της. Δεν καταλάβαινε τι ακριβώς της συνέβαινε, αλλά βλέποντας το αίμα που έβαφε το μαξιλάρι της με μεγάλες κατακόκκινες κηλίδες, ένιωθε αδύναμος· ο τρόμος παρέλυε το κορμί και τις σκέψεις του. Ήξερε πως το πιο αγαπημένο του πλάσμα έφευγε μακριά του, για ένα ταξίδι χωρίς γυρισμό.

Εκείνες τις οδυνηρές στιγμές ο Έντγκαρ προσπαθούσε να πλάσει στο μυαλό του μια εντελώς διαφορετική εικόνα της μητέρας του, η οποία, σύμφωνα με τα όσα του είχαν πει, κάποτε μεσουρανούσε στα θέατρα με το ταλέντο και την ομορφιά της. Έκλεινε λοιπόν τα μάτια και τη φανταζόταν άλλοτε ως Οφηλία, άλλοτε ως Δεισδαιμόνα κι άλλοτε ως Αμέλια, ντυμένη κάθε φορά με διαφορετικό κοστούμι, να μαγεύει το κοινό της, να κλαίει, να γελάει, να πεθαίνει στα ψέματα. Μακάρι να πέθαινε στα ψέματα!

Όμως, απ' αυτή την τρυφερή γυναίκα με τα μεγάλα μάτια και το ευγενικό χαμόγελο, που είχε προλάβει να παίξει πάνω από διακόσιους ρόλους, δεν είχε μείνει παρά μια μινιατούρα που ο Έντγκαρ είχε πάρει μαζί του.

Αυτή η μικρή εικόνα της τον κοίταζε τώρα από το κομοδίνο του μικρού δωματίου του στο οικοτροφείο Μέινορ Χάουζ, που βρισκόταν στο Στόουκ Νιούινγκτον ή Στόκι, όπως συνήθιζαν να το λένε οι κάτοικοί του. Σε αυτό το χωριό, λίγο έξω από το Λονδίνο, μακριά από την πατρίδα του, την Αμερική, και από τα αδέρφια του, που χωρίστηκαν μετά το θάνατο της μητέρας τους, ο Έντγκαρ ένιωθε πως βρισκόταν στο στοιχείο του.

Σε αντίθεση με τα νεόκτιστα και ομοιόμορφα σπίτια του Στόκι, το σχολείο ήταν παλιό, με ασύμμετρους όγκους που έδιναν την εντύπωση ενός οργανισμού σε αποσύνθεση. Τα τεράστια δέντρα που το περιέβαλλαν το φυλάκιζαν σ' ένα υπνωτικό ημίφως, ακόμα κι όταν ο ήλιος έλαμπε, κάνοντας πιο έντονη την αίσθηση μυστηρίου. Η αυλή, στο πίσω μέρος, ήταν στρωμένη με χαλίκι. Μια ψηλή μάντρα από τούβλα οριοθετούσε το τεράστιο οικόπεδο και χώριζε

το σχολείο από τον έξω κόσμο. Πουθενά δεν υπήρχαν κατασκευές ή στοιχεία που να μαρτυρούν ότι εκεί μέσα έπαιζαν παιδιά.

Τον Έντγκαρ τον εντυπωσίαζε περισσότερο η ιδιαίτερη διαρρύθμιση στο εσωτερικό του κτιρίου, που δημιουργούσε πολλά και διαφορετικά επίπεδα. Για να πάει κανείς από το ένα δωμάτιο στο άλλο ανεβοκατέβαινε σκαλιά, και ποτέ δεν μπορούσε να πει με σιγουριά σε ποιον όροφο βρισκόταν. Αυτές οι περίτεχνες λεπτομέρειες στην αρχιτεκτονική του οικοτροφείου, που φιλοξενούσε μόνο αγόρια, μαζί με τα λοξά τμήματα του οικοδομήματος, που έβγαζαν σε πόρτες οι οποίες δεν άνοιγαν ποτέ –τουλάχιστον για τους μαθητές– έκαναν τον Έντγκαρ να φαντάζεται ότι κατοικεί σ' ένα αρχαίο μαγικό ανάκτορο, που αλλάζει συνεχώς μορφή στήνοντας παγίδες στους ενοίκους του.

Ωστόσο, δεν ήταν όλα μαγικά στο Μέινορ Χάουζ, κι απόδειξη ο διευθυντής του. Αυτός ο ενάρετος κύριος, ταυτόχρονα και ιερέας της μοναδικής εκκλησίας του χωριού –όπου τα αγόρια πήγαιναν υποχρεωτικά κάθε Κυριακή–, ήταν μια προσωπικότητα γεμάτη αντιθέσεις. Από τη μια, ανέβαινε στον άμβωνα και κήρυττε στο ποίμνιό του με το ατσαλάκωτο ράσο

του, μια περιποιημένη περούκα κι ένα πλατύ «παγωμένο» χαμόγελο, κι από την άλλη κυκλοφορούσε βλοσυρός, κραδαίνοντας απειλητικά το χάρκα στους μαθητές που τολμούσαν να παραβούν τους κανόνες του σχολείου.

Όλοι θυμόντουσαν την περίπτωση του μικρού Τζακ, που τις πρώτες του μέρες στο Μείνορ Χάουζ είχε πάθει κάτι σαν επιληψία, επειδή ο Μπράνσμιπ του είχε βάλει τις φωνές για το βρόμικο παντελόνι του. Το παιδί κατουρήθηκε πάνω του κι ύστερα έπεσε στο έδαφος βγάζοντας αφρούς από το στόμα. Ο διευθυντής φοβήθηκε από την αντίδραση του αγοριού, αλλά προσπάθησε να το κρύψει. Όταν ο Τζακ συνήλθε, τον πήγαν στο νοσοκομείο, και ο Μπράνσμιπ έβγαλε ένα αυστηρό κήρυγμα για τη βρομιά και τις συνέπειές της, αναφέροντας όλους τους διαβόλους που είχε υπόψη του. Από τότε κανείς δεν ξαναείδε τον μικρό Τζακ και κανείς δεν ξαναφόρεσε βρόμικο παντελόνι.

«Φρικτή!» μουρμούρισε ο Έντγκαρ κοιτάζοντας την ταπετσαρία του δωματίου του, μιμούμενος τον αυστηρό τόνο που χρησιμοποιούσε ο Μπράνσμιπ όταν κάτι δεν του άρεσε. Κανονικά θα έπρεπε να

κοιμάται, αφού το σιωπητήριο είχε σημάνει εδώ και μία ώρα, αλλά είχε και απόψε αϋπνίες.

Σκεφτόταν πως το προνόμιο του ξεχωριστού δωματίου, για το οποίο είχε πληρώσει ο θετός του πατέρας και που του φάνηκε τόσο ωραίο στην αρχή, είχε τελικά τα μειονεκτήματά του. Όχι πως φοβόταν, γιατί δεν τον ενοχλούσε το σκοτάδι ούτε η μοναξιά. Λυπόταν, όμως, μερικές φορές, που δεν είχε κανέναν να μοιραστεί όσα ονειρευόταν τις ελεύθερες ώρες του, τις ιστορίες που έπλαθε και τα πράγματα που σκεφτόταν. Όταν προσπάθησε μια φορά να το κάνει, την ώρα της Ιστορίας, σχεδιάζοντας σ' ένα κομμάτι χαρτί έναν μονόφθαλμο γάτο και γράφοντας για λεζάντα «Ο στοιχειωμένος γάτος», ο δάσκαλός του είχε αρπάξει τη ζωγραφιά και, κόκκινος από θυμό, τον είχε κατηγορήσει ότι διαστρεβλώνει τα κλασικά παραμύθια και τον είχε βάλει τιμωρία επειδή τρόμαζε τους συμμαθητές του.

Στην πραγματικότητα, οι συμμαθητές του Έντγκαρ διψούσαν για τις ζοφερές ιστορίες του με τους τρελούς ήρωες και τα δαιμονικά πλάσματα. Όταν αυτό το αγόρι με τα μαύρα, σπαστά μαλλιά, τα λεπτά χέρια και τη θεσπέσια φωνή άρχιζε να αφηγείται με

παραστατικές χειρονομίες, καθήλωνε όσους τον άκουγαν· η αγωνία του άντρα που προσπαθεί να ξεφύγει από τους εφιάλτες του ή της γυναίκας που φοβάται ότι η αρρώστια θα τη μετατρέψει σε φάντασμα φώλιαζε και στην καρδιά των μικρών ακροατών του, που κρατούσαν την ανάσα τους μέχρι να τελειώσει η διήγηση.

«Έντγκαρ! Έντγκαρ!» Η σιγανή φωνή που ακουγόταν πίσω από την πόρτα τον έβγαλε για λίγο από τις ονειροπολήσεις του. Δυνάμωσε τη φλόγα της λάμπας και ανακάθισε στο κρεβάτι του. Νόμιζε ότι είχε ακούσει λάθος, αλλά το κάλεσμα επαναλήφθηκε, πιο επιτακτικό. «Έντγκαρ! Έντγκαρ! Κοιμάσαι;»

Το αγόρι σηκώθηκε γρήγορα και πήγε να δει ποιος τον ζητούσε. Στους δώδεκα μήνες που φοιτούσε στο Μέινορ Χάουζ, κανείς δεν είχε τολμήσει να διασχίσει τους σκοτεινούς διαδρόμους για να φτάσει στο δωμάτιό του, και, μάλιστα, τέτοια ώρα. Δεν ήθελε να τιμωρηθεί εξαιτίας κάποιου ανόητου, που έκοβε βόλτες νυχτιάτικα.

Ο Έντγκαρ άνοιξε αργά την πόρτα –τα πάντα έτριζαν στο Μέινορ Χάουζ– κι αντίκρισε ένα πρόσωπο που έβλεπε για δεύτερη φορά. Το είχε ξαναδεί το

ίδιο εκείνο πρωί, ανάμεσα στους καινούργιους μαθητές που είχαν καταφτάσει από μια γειτονική πόλη. Τα παιδιά είχαν γλιτώσει από μια τρομερή φωτιά που είχε καταστρέψει το σχολείο τους, πριν από τρεις μέρες, και θα φιλοξενούνταν για κάποιο διάστημα στο Μείνον Χάουζ.

«Ποιος είσαι εσύ και πώς ξέρεις το όνομά μου;» ρώτησε ο Έντγκαρ παριστάνοντας τον θυμωμένο. Το πολύ θάρρος σε αγνώστους δεν του είχε βγει ποτέ σε καλό.

«Είμαι ο Μάθιου. Το πρωί, στο προαύλιο, άκουσα μερικά παιδιά να συζητούν δείχνοντας προς το μέρος σου. Έλεγαν πως ακόμα και τα φαντάσματα τρομάζουν με τις ιστορίες του αφέντη Άλαν Πόε. Εσύ δεν είσαι ο Έντγκαρ Άλαν Πόε;»

Το αγόρι, που φαινόταν κάπως χλομό, άρθρωσε με έμφαση τις τελευταίες λέξεις και γούρλωσε τα μάτια περιμένοντας την απάντηση του Έντγκαρ.

«Ναι, εγώ είμαι, αλλά δεν καταλαβαίνω προς τι τόση βιασύνη... Θα μπορούσες να με ρωτήσεις αύριο το πρωί.»

Ο Μάθιου ξεφύσπησε ανακουφισμένος και ψιθύρισε, ενώ στεκόταν ακόμα στην πόρτα:

«Άφυσέ με να περάσω και θα σου εξηγήσω».

Ο Έντγκαρ του έριξε μια ματιά από πάνω μέχρι κάτω. Ήταν, στ' αλήθεια, πολύ παράξενος αυτός ο νυχτερινός επισκέπτης.

«Σύμφωνοι, αρκεί να μην με ξαναπείς αφέντη Άλαν. Μόνο ο Μπράνσμπι κι όσοι δεν είναι φίλοι μου με αποκαλούν έτσι.»

Το αγόρι κατένευσε και μπήκε στο δωμάτιο του Έντγκαρ, που φωτιζόταν μόνο από τη λάμψη του φεγγαριού. Περίεργο, σκέφτηκε ο Έντγκαρ. Θα ορκιζόταν πως η λάμπα του ήταν αναμμένη, όση ώρα μιλούσε με τον Μάθιου.